

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ

Ὁ αἰμῆνος Ἀχιλλεὺς Λογιώτατος ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον προεξοχούσας καὶ ἀγαπητὰς φυσιογνωμίας τῆς Λαρίσης. Καταγόμενος ἐξ ἐγκρίτου οἴκου ἐγεννήθη αὐτόθι τῷ 1847, ἐσπούδασε δὲ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν ἐν Ἀθήναις, ἔνθεν, μετὰ διατῆ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ φοίτησιν, ἀπῆλθεν εἰς Βυρτσβούργον τῆς Βαυαρίας πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης. Μετὰ λαμπρὰς θεωρητικὰς μελέτας ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς Βιέννην πρὸς ἐξάσκησιν πρακτικὴν ἐν τοῖς αὐτοῖς νοσοκομείοις, διατρίψας ἐπὶ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος.

Οὕτω κατηρτισμένος ἐπανέκαμψε τῷ 1870 εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Λάρισσαν, ἔνθα διεκρίθη ἐνωρίτατα, οὐ μόνον διότι ἦν ὁ πρῶτος ἐν Εὐρώπῃ τελειοποιηθεὶς ἰατρός, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἄλλας περικοσμούσας αὐτὸν σπανίας προσωπικὰς ἀρετάς. Ἐφημιζέτο διὰ τὴν μοναδικὴν περὶ τὴν διάγνωσιν δεινότητα καὶ τὰς ἐπιτυχεῖς θεραπευτικὰς μεθόδους, ἅτε παρακολουθῶν μεθ' ἱερᾶς ἀφοσιώσεως τὰς ὁσημέραι ἐν Εὐρώπῃ ἐπιτελουμένας προόδους ἐν ἐκάστῳ κλάδῳ τῆς θείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνης. Ἐξήσκει τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα καὶ ἐξ ἀκραιφνοῦς ἐπιστημονικοῦ ζήλου, ἀλλὰ καὶ ἐκ φιλανθρωπίας εὐγενοῦς πρὸς τοὺς πάσχοντας, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἀπέβαλλον τὸ θάρρος καὶ τὴν πεποίθησιν εἰς χεῖρας τοιοῦτου ἰατροῦ, εἴτερ ποτε ψυχολόγου, ὅστις τὰ πάντα ἐθυσίαζε, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐπιμέλειαν τῶν οἰκογενειακῶν του ὑποθέσεων, χάριν τῶν πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς του καθηκόντων, ἃν ἔφερε πλήρη τὴν συνείδησιν.

Ἄλλὰ καὶ ὡς κοινωνικὸς ἄνθρωπος εἶχεν κατακτήσει ἀμερίστους τὰς συμπαθείας καὶ τὸν κοινὸν σεβασμὸν. Ἀθρὸς τοὺς τρόπους, εὐθυμὸς ἐξ ἰδιοφυίας τὸ ἦθος, εἰλικρινὴς εἰς πάσας τὰς σχέσεις αὐτοῦ, εὐχάριστος δὲ καὶ ὁμιλητικώτατος ἔνεκεν τῆς εὐρείας ἐγκυκλοπαιδικῆς του μορφώσεως, εἶχεν ἐφελκύσει οὐ μόνον τῆς ἐγχωρίου κοινωνίας τὴν ὑπόληψιν, ἀλλὰ καὶ τῆς βραδύτερον μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τῆς Θεσσαλίας ἐγκαταστάσης αὐτοσε ἐκ τοῦ παλαιοῦ Βασιλείου. Συνεχίζων δὲ τὰς παραδόσεις τοῦ οἴκου του δὲν ἔπαυσεν ἐργαζόμενος ἀνεנדότως ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος του, εἰς ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν διατελῶν μετὰ τῶν ἐγχριτωτέρων τῆς Θεσσαλίας στοιχείων καὶ μετὰ τῶν ἐκάστοτε Ἑλλήνων αὐτοῖσι Προξένων.

Τοιοῦτος ὢν δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἀποθῆ μία τῶν σπουδαιότερων κοινωνικῶν κορυφῶν ἐν Λαρίσῃ μετὰ τὴν προσάρτησιν. Καίτοι δ' ἀναφαίρετα κατέχων πολιτικὰ κεφάλαια ἐν τῷ τόπῳ, κατ' ἀρχὰς δὲν ἔστεργε νὰ λάθῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα. Ἄλλὰ βραδύτερον, ὑπέικων εἰς τὰς ἐπιμόνους τῶν συμπολιτῶν του παροτρύνσεις, ἀπεξεδύθη εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1888, ἰσχυρούσης τῆς μεγάλης ἐκλογικῆς περιφέρειας, καὶ ἐπέτυχε κατισχύσας τοῦ ἐπίσης κραταιοῦ ἀντιπάλου του καὶ συναδέλφου κ. Ν. Γεωργιάδου, πλειοψηφήσας κατὰ 3,500 ψήφους. Ἡ ἐκλογὴ δὲ αὕτη παρέσχε καὶ τὸ μοναδικὸν εἰς τὰ ἐκλογικὰ χρονικά τῆς Ἑλλάδος φαινόμενον, καθ' ὃ ὑποψήφιος καὶ τὸν οἶκόν του εἶχε κλείσει, οὐδ' αὐτὸς οὐδ' οἱ φίλοι του ὄβολόν δαπανήσαντες.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1880 νυμφεθεὶς τὴν εὐγενεστάτην καὶ εὖ ἡγμένην κόρην τοῦ Ἀδαμαντίου Διαμαντοπούλου, Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῆς Μεταπολιτεύσεως, ἐγγονὴν δὲ τοῦ ἀειμνήστου ἐκ Λεσβαδείας στρατηγοῦ καὶ γεροισιαστοῦ Ἀντωνίου Γεωργαντᾶ, οὗ ἡ σύζυγος ἦτο θυγάτηρ τοῦ ἄρχοντος τῆς Λεσβαδείας Λογοθέτου, ὑπῆρξε σπάνιον ὑπόδειγμα οἰκογενειάρχου.

Τελευταῖον ἐξελέγη καὶ Δήμαρχος Λαρίσσης. Ἄλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς ἐκλογῆς εἶχε πάθει ἐξ ἐγκεφαλικῆς τινος νόσου, ἐπενεγκούσης ποιάν τινα ἀδυναμίαν τῆς μνήμης, ἣν βαθμηδὸν εἶχεν ἐπανακτήσει, ὅτε τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1896, παθὼν ἐξ ἰνφλουέντσας καὶ ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἀναρώσεως διατελῶν, ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως, προσκληθεὶς τὴν καρδίαν.

Τὸν θάνατόν του ἐπένησε καὶ ἔκλαυσε σύμπασα ἡ Λάρισα, οὐδέποτε δ' ἐξεδηλώθη εἰλικρινέστερον πένθος ἢ κατὰ τὴν κηδείαν του, ἣν ἠκολούθησεν ὁλόκληρος ἡ πόλις. Εἰς τὸν νεκρὸν του ἐξεφώνησαν ἐπικηδεῖους οἱ δικηγόροι κ. Κ. Πολύχρονος καὶ Α. Μανδαλόπουλος, πρὸς δὲ καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Τσιούλιας, ἐξάραντες τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ δημοφιλῶς ἀνδρὸς καὶ διερμηνεύσαντες τὴν συνέχουσαν τὸ πλῆθος θλίψιν καὶ κατῆρσιαν. Ἡ δὲ Κυβέρνησις, μαθοῦσα διὰ τοῦ νομάρχου τὸν θάνατόν του, ἔγνω νὰ τιμῆσῃ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, ὃν ὁ ἀσίδιμος ἀνὴρ ζῶν εἶχεν ἀποποιηθῆ προσενεχθέντα αὐτῷ τῷ 1884, ἅτε ἀποστέργων τοιαύτας τιμητικὰς ἐνδείξεις, ματαίας καὶ πάντη περιττάς, διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦλάχιστον τῆς ἀληθινῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς προσωπικῆς ἀξίας, οἷος ὑπῆρξεν ὁ ἀγαπητὸς καὶ ἀληθινὸς Ἀχιλλεὺς Λογιωτάτου.